

KRAJOWY SĄD OBYWATELSKI

Jelenia Góra, dnia 1 lutego 2018 r.

Sędzia Pokoju
Grzegorz Niedźwiecki „Nil”
ul. Działkowicza 19
58-506 Jelenia Góra

Prezes Sądu Okręgowego
w Jeleniej Górze

Dotyczy: **sygn. akt II S 22/17**

Żądanie

Z powodu wykrycia takich okoliczności faktycznych i **nowych środków dowodowych**, które miały istotny wpływ na wynik sprawy, a z których z racji braku należytej reprezentacji i wskutek naruszenia przepisów prawa strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu, żądam na podstawie art. 2, 4, 7, 8, 32 i 45 Konstytucji wznowienia postępowania Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, sygn. akt II S 22/17.

Wnoszę o:

1. Wznowienie postępowania Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze II S 22/17, albowiem postanowienie z dnia 29 grudnia 2017 r. odrzucające skargę „dłużnika” zapadło bez winy skarżącego, wyłącznie w wyniku zaniechania przez Sąd rozpatrzenia sensu stricte przewlekłości, wyjaśnienia przyczyn, błędnej interpretacji przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze uchwały SN III CZP 23/06, z pominięciem istotnych orzeczeń w tej materii sądów małopolskich i sądów warmińsko-mazurskich wyjaśniających sprawę i nierozstrzygnięcia sprawy co do istoty,
2. Rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z zasadami współżycia społecznego, zgodnie z prawem, ocenienia w sposób wyczerpujący, tak jak uczyniły to sądy małopolskie i sądy warmińsko-mazurskie, a tym samym z zasadą komunikacji społecznej, legitymizacji decyzji i równości obywatela wobec prawa,
3. Zakończenie postępowania egzekucyjnego poprzez jego umorzenie w związku z uwzględnieniem interesu społecznego i słusznego interesu pokrzywdzonego, obowiązku rozstrzygnięcia i załatwienia sprawy. **Celem postępowania egzekucyjnego jest realizacja tytułu wykonawczego**, a nie obstrukcja.

Uzasadnienie

Sąd orzeka w oparciu o trzy rzeczy: **dowody, przepisy i sumienie**.

Nakazuję wznowić postępowanie Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, sygn. akt II S 22/17¹. Wymagają tego nie tylko przepisy prawa, ale i dobre obyczaje. Artykuł 1. [Powszechnej deklaracji praw człowieka](#).

Sąd nie miał prawa odrzucać skargi na przewlekłość postępowania. Odrzucić można, tylko w przypadku braków formalnych. Braków formalnych nie było i nie ma.

Sąd odrzucił skargę ze względu na swoje braki, przerzucając problem jakiejś zawilości na skarżącego. Zawilości żadnych nie było i nie ma, na co wskazują otrzymane informacje publiczne w tym zakresie, oparte o tożsame orzecznictwo. Sąd niedopełnił obowiązku należytego zbadania sprawy i wyjaśnienia przyczyn tak długiego czasookresu. Postanowienie wydane zostało bez uzyskania wymaganego prawem stanowiska strony przeciwnej i usprawiedliwienia zwłoki.

Takie oznaczenie nieuzasadnionej zwłoki sprawia, że to na sędzię będzie ciążył obowiązek rozstrzygnięcia jaki jest „uzasadniony czas” rozpatrywania sprawy. Oznaczając ten okres pod uwagę będzie brana m.in. zawilość sprawy. Dodatkowo sąd będzie musiał rozsądzić, czy okres postępowania nie został wydłużony przez rozpatrywanie spraw nieistotny z punktu widzenia postępowania.

<http://www.infor.pl/prawo/w-sadzie/postepowanie-sadowe/252360,Skarga-na-przewleklosc-postepowania.html>

Żądam na podstawie obowiązującego porządku prawnego, jednakowego dla wszystkich, wznowienia postępowania ze względu na nowe dowody wskazujące na zaniechanie interpretacji [uchwały Sądu Najwyższego III CZP 23/06](#) przez Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze i pominięcie odmiennych orzeczeń w tej materii. Są to istotne okoliczności mające fundamentalne znaczenie w sprawie. Sąd ma obowiązek skorygować niepełne orzeczenie, a jeśli ma wątpliwości lub nie zgadza się z uchwałą SN III CZP 23/06 i orzeczeniami sądów, to musi zwrócić się do Sądu Najwyższego z zagadnieniem prawnym do rozstrzygnięcia przez pełen skład sądu². Tak postępują uczciwi, rzetelni stróże prawa.

- Lustrzana sprawa w sądach małopolskich (Sąd Rejonowy w Bochni i Sąd Okręgowy w Tarnowie) trwała od 25 listopada 2005 r. do 15.01.2007 r., czyli **czternaście miesięcy** i została merytorycznie, rzetelnie, w oparciu o właściwe przepisy prawa (art. 1049 k.p.c.) **zakończona**.
- Lustrzana sprawa w sądach warmińsko-mazurskich (Sąd Rejonowy w Ostródzie i Sąd Okręgowy w Elblągu) trwała od 14 stycznia 2013 r. do 27.03.2013 r., czyli **dwa miesiące** i została merytorycznie, rzetelnie, w oparciu o właściwe przepisy prawa **zakończona**.

Żądam postąpienia tak jak postąpiły sądy małopolskie i sądy warmińsko-mazurskie w sprawie egzekucji czynności zastępowalnych – świadczeń niepieniężnych. Analiza orzeczeń pozwoli rozwiązać wątpliwości co do rzekomej zawilości sprawy. Tylko praca, a nie bierność Sądu, wyjaśni w sposób wyczerpujący sprawę.

¹ Grzegorz Niedźwiecki ur. 23 lipca 1961 roku pełni społecznie funkcję Sędziego Pokoju Krajowego Sądu Obywatelskiego i na podstawie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej – dla zapewnienia pokoju, zgody, dobra, sprawiedliwości i harmonii współżycia społecznego – ma prawo w razie potrzeby występować na rzecz pożytku publicznego i dla dobra narodu i społeczeństwa polskiego wobec władz, urzędów i sądów państwowych.

² Sąd i tak się nie wymiga od wznowienia tych niezgodnych z prawem orzeczeń, od rozpatrzenia tego zagadnienia zgodnie z zasadą równości obywatela wobec prawa w oparciu o przedłożone nowe informacje, bo i tak będzie musiał wydać postanowienie o zamianie niezapłaconej grzywny 2.000 zł na areszt. Każde postępowanie jest dwuinstancyjne i wówczas trzeba będzie się odnieść do treści tego pisma, do orzecznictwa w tym zakresie i zakazu stosowania tortur.

Dowód I.

Postanowieniem I Co 563/05 z dnia 25 listopada 2005 r. Sąd Rejonowy w Bochni oddalił wniosek wierzycielki Zofii S. wniesiony przeciwko dłużniczce Salomei S. o wszczęcie egzekucji świadczenia niepieniężnego z powodu niedopuszczalności żądanego sposobu egzekucji, wierzycielka złożyła bowiem wniosek o przeprowadzenie egzekucji na podstawie art. 1049 k.p.c. przewidzianego dla czynności tzw. zastępowalnych, podczas gdy świadczenie zasądzone na jej rzecz, tj. opublikowanie oświadczenia zawierającego tekst przeprosin za zachowanie naruszające dobra osobiste, ma - w ocenie Sądu pierwszej instancji - charakter czynności niezastępowalnej i podlega egzekucji na podstawie art. 1050 k.p.c. Wnioskodawczyni wniosła zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego, a przy jego rozpoznawaniu powstało przedstawione przez Sąd Okręgowy w Tarnowie zagadnienie prawne budzące poważne wątpliwości o treści przytoczonej na wstępie.

Sąd Najwyższy w sprawie egzekucyjnej wierzycielki Zofii S. przeciwko dłużniczce Salomei S. o egzekucję świadczeń niepieniężnych, po rozstrzygnięciu w Izbie Cywilnej na posiedzeniu jawnym w dniu 28 czerwca 2006 r. zagadnienia prawnego przedstawionego przez Sąd Okręgowy w Tarnowie postanowieniem z dnia 10 lutego 2006 r.:

1. "Czy nałożony na dłużnika obowiązek usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych wierzyciela, polegający na zamieszczeniu odpowiedniej treści oświadczenia w prasie lub też umieszczeniu go w innym miejscu (np. na tablicy ogłoszeń), stanowi tzw. czynność zastępowalną, egzekwowaną przy zastosowaniu art. 1049 k.p.c., czy też podlega on, jako tzw. czynność niezastępowalna, egzekucji w trybie określonym w art. 1050 k.p.c.?"

2. Czy sąd, działając jako organ egzekucyjny, jest związany wnioskiem wierzyciela co do wskazanego w nim sposobu egzekucji świadczenia niepieniężnego, a w związku z tym - w razie stwierdzenia, że nie zasadna jest egzekucja wedle sposobu oznaczonego przez wierzyciela - winien taki wniosek oddalić, czy też powinien zastosować środki przymuszające przewidziane we właściwym przepisie, bez względu na treść wniosku egzekucyjnego?"

[podjął uchwałę:](#)

1. Obowiązek usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych, polegający na złożeniu przez dłużnika oświadczenia odpowiedniej treści w formie ogłoszenia, podlega egzekucji na podstawie art. 1049 k.p.c.

2. Sąd jako organ egzekucyjny jest związany wnioskiem wierzyciela co do wskazanego sposobu egzekucji.

Sąd Okręgowy w Tarnowie po podjęciu uchwały przez Sąd Najwyższy (III CZP 23/06) postanowieniem z dnia 29.09.2006 r. uchylił postępowanie Sadu Rejonowego w Bochni (I Co 563/05) i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Na mocy postanowienia Sądu Rejonowego w Bochni z dnia 15 stycznia 2007 r. postępowanie w sprawie o sygn. akt I Co 508.06 (poprzednia sygnatura – I Co 563/05) zostało umorzone z uwagi na wykonanie przez dłużniczkę ciężącego na niej obowiązku i opublikowanie w trybie art. 1049 k.p.c. stosownego oświadczenia...

W ten sposób zmaterializowało się roszczenie wierzyciela we właściwym przepisie egzekucyjnym, jedynie słusznym trybie art. 1049 k.p.c. przewidzianym dla egzekucji czynności zastępowalnych. Zmaterializowało się dzięki powadze Sądu Okręgowego w Tarnowie, który wobec powstałych poważnych wątpliwości skierował zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy oraz dzięki pokorze Sądu Rejonowego w Bochni, który po otrzymaniu wykładni z Sądów wyższych instancji, iż błędnie zakwalifikował czynność zawartą w tytule wykonawczym do kategorii czynności niezastępowalnych, zaszeregowaną w przepisie art. 1050 k.p.c., rozstrzygnął sprawę zgodnie z zasadą dyspozycyjności w trybie art. 1049 k.p.c.

Sprawa trwała czternaście miesięcy, została definitywnie i jednoznacznie rozstrzygnięta, w oparciu o wszechstronnie, wyczerpująco zabrany materiał dowodowy.

Dowód II.

W sprawie I Co 2801/12 Sąd Rejonowy w Ostródzie postanowieniem z dnia 14 stycznia 2013 roku oddalił wniosek wierzyciela o przeprowadzenie egzekucji w trybie art. 1050 k.p.c. Na skutek zażalenia wierzyciela również Sąd Okręgowy w Elblągu w dniu 28 lutego 2013 roku oddalił zażalenie. Postanowienie zostało prawomocnie zakończone. W dniu 27.03.2013 r. Sąd Rejonowy w Ostródzie zwrócił tytuł wykonawczy wierzycielowi wraz z wnioskiem.. Sprawa została zakończona i żadne inne czynności nie były podejmowane.

Na marginesie zaznaczyć należy, że Sąd Okręgowy w Elblągu, rozpatrując sprawę wypadkowo w ramach zażalenia na postanowienie sądu I instancji, wydał w dniu 28.02.2013 r. postanowienie, sygn. akt I Cz 94/13, w którym

[zważył, co następuje:](#)

Zażalenie wierzyciela nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 1049 § 1 k.p.c. jeżeli w samym tytule egzekucyjnym nie postanowiono, że w razie niewykonania przez dłużnika w wyznaczonym terminie czynności, którą może wykonać także inna osoba, wierzyciel będzie umocowany do wykonania tej czynności na koszt dłużnika - sąd, w którego okręgu czynność ma być wykonana, na wniosek wierzyciela wezwie dłużnika do jej wykonania w wyznaczonym terminie, a po bezskutecznym upływie terminu udzieli wierzycielowi umocowania do wykonania czynności na koszt dłużnika. Na żądanie wierzyciela sąd przyzna mu sumę potrzebną do wykonania czynności. Na postanowienie sądu przysługuje zażalenie.

W ocenie Sądu drugiej instancji obowiązek publicznego przeproszenia wierzyciela jest obowiązkiem, który za dłużnika może wykonać inna osoba. Słusznie wskazał Sąd Rejonowy, że zasadniczym celem takiego przeproszenia jest usunięcie skutków naruszenia dóbr osobistych. Stanowisko takie znajduje oparcie w art. 24 § 1 k.c., w myśl którego ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Dla osiągnięcia skutku postulowanego w przywołanej normie nie ma znaczenia, kto zamieści ogłoszenie zawierające przeprosiny, istotne jest to by treść ogłoszenia dotarła do właściwego kręgu odbiorców.

Uwzględniając powyższe, zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, co skutkowało oddaleniem zażalenia z mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Dodatkowo jedynie zatem wskazać należy, że Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 28 czerwca 2006 r. (III CZP 23/06). W przywołanej uchwale Sąd ten również wskazał, że obowiązek usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych, polegający na złożeniu przez dłużnika oświadczenia odpowiedniej treści w formie ogłoszenia, podlega egzekucji na podstawie art. 1049 k.p.c. natomiast sąd, jako organ egzekucyjny, jest związany wnioskiem wierzyciela co do wskazanego sposobu egzekucji. Argumenty przeciwne podniesione w zażaleniu mają charakter polemiczny i nie znajdują oparcia w obowiązujących przepisach.

Sprawa trwała dwa miesiące i została zakończona. Sądy warmińsko-mazurskie nie miały żadnych założeń. Właściwie zinterpretowały uchwałę Sądu Najwyższego III CZP 23/06. Zasada dyspozycyjności jest autonomią praw prywatnych, co oznacza, iż sąd nie może z urzędu stosować własnego trybu egzekucji. **W każdym wypadku o sposobie prowadzenia egzekucji decyduje wierzyciel i on ponosi skutki tego wyboru. Wskazany przez wierzyciela sposób egzekucji musi być właściwy dla danego rodzaju egzekucji. Jeżeli wskaże właściwy, sąd rozpatrzy, jeżeli wskaże wadliwy, oddali.**

Celem postępowania egzekucyjnego jest realizacja tytułu wykonawczego. Realizacja polega na wykonaniu, jeżeli wierzyciel złoży właściwy wniosek o wezwanie dłużnika do wykonania czynności, bądź na oddaleniu wniosku i umorzeniu postępowania, jeżeli wierzyciel wskaże niewłaściwy sposób egzekucji. Prawo procesowe w tej materii nie przewiduje wariantu obstrukcji.

Sędzia Pokoju zważył, co następuje.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze już w postępowaniu I Co 3259/08 miał obowiązek oddalić wniosek wierzyciela o przeprowadzenie egzekucji w trybie art. 1050 k.p.c. i zwrócić tytuł wykonawczy wierzycielowi wraz z wnioskiem (vide [postanowienie I Co 2801/12 Sądu Rejonowego w Ostródzie](#)). Tak należało sprawę rozpatrzyć i zakończyć.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze w pierwotnym postępowaniu I Co 3259/08 winien był oddalić wniosek wierzyciela wskazujący niewłaściwy przepis prawa procesowego, art. 1050 k.p.c. – przewidziany w wyjątkowych wypadkach do egzekucji czynności niezastępowalnych, tak jak uczynił to Sąd Rejonowy w Ostródzie i Sąd Okręgowy w Elblągu.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze nie powinien rozstrzygać środków odwoławczych po koleżeńsku, tylko rozstrzygnąć sprawę bezstronnie, obiektywnie, rzetelnie, bądź wyłączyć się z postępowania.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze nie powinien rozstrzygać ponownego wniosku wierzyciela z dnia 26 listopada 2015 r. z naruszeniem zasady dyspozycyjności, tylko rozpatrzyć sprawę zgodnie z brzmieniem literalnym wniosku, odpowiadającym przepisowi art. 1049 k.p.c. Tak zmaterializowałoby się roszczenie procesowe.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze nie miał prawa w postępowaniu II S 22/17 odrzucić skargi na przewlekłość postępowania I Co 441/16, zasłaniając się fikcyjną zawilocią, tylko rozpatrzyć sprawę w oparciu o wszechstronnie zabrany materiał dowodowy – wyjaśniając problem „zawiloci” (czytaj obstrukcji). Zawiloci żadnej nie było i nie ma, są tylko dowolne orzeczenia i wypaczenie zasady niezawiloci. Przerzucanie obowiązku wyjaśnienia sprawy, ciężaru dowodu na broniącego się, jest niedopuszczalne.

Sprawa „Ligęzy” jest bezprecedensowa, skandaliczna, upokarzająca, trwa jedenaści lat i jest nierozstrzygnięta, niezasadnie niezakończona – wyłącznie z winy sądów dolnośląskich, które prawem kaduka traktują Jelenią Górę jak wyodrębnioną enklawę w terytorium Polski. Apeluję o nabranie pokory i zaprzestanie orzekania dla przekory, bo każde zło się źle skończy.

Art. 5. Nadużycie prawa podmiotowego

Dz.U.2017.0.459 t.j. - Ustawa z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny

Nie można czynić ze swego prawa użytku, który by był sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony.

Art. 77. Obowiązki organu w zakresie materiału dowodowego

Dz.U.2017.0.1257 t.j. - Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego

§ 1. Organ administracji publicznej jest obowiązany w sposób wyczerpujący zebrać i rozpatrzyć cały materiał dowodowy.

§ 2. Organ może w każdym stadium postępowania zmienić, uzupełnić lub uchylić swoje postanowienie dotyczące przeprowadzenia dowodu.

§ 3. Organ przeprowadzający postępowanie na wezwanie organu właściwego do załatwienia sprawy (art. 52) może z urzędu lub na wniosek strony przesłuchać również nowych świadków i biegłych na okoliczności będące przedmiotem tego postępowania.

§ 4. Fakty powszechnie znane oraz fakty znane organowi z urzędu nie wymagają dowodu. Fakty znane organowi z urzędu należy zakomunikować stronie.

Dopóki postępowanie egzekucyjne nie jest umorzone, dopóty jest w toku. Niezasadnie w toku. Nie było i nie ma żadnych powodów do obstrukcji i nierozstrzygnięcia sprawy zgodnie z literą prawa, o czym świadczą załączone dokumenty. Postępowanie trwa dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego. Chcąc zachować twarz i usprawiedliwić podjęte orzeczenie II S 22/17, zasadność przewlekłości, Sąd musi podważyć wykładnię prawa, znaleźć różnice pomiędzy postępowaniem egzekucyjnym „Ligęzy”, a sprawami elbląskimi i tarnowskimi w kontekście uchwały SN III CZP 23/06 i udowodnić, że nie skrzywdził i nie krzywdzi „dłużnika” oraz jego rodziny.

W związku z powyższym, wnoszę jak w petitum.

W przypadku niewznowienia postępowania, będę zmuszony składać sukcesywnie wnioski o odwołanie Dariusza Klisia z funkcji Prezesa Sądu Okręgowego w Jeleniej Górze, bo podważy autorytet Ministra Sprawiedliwości, który desygnował go na tą funkcję w celu usprawnienia sądownictwa.

Odpowiedzi na niniejsze żądanie należy udzielić wszystkim stronom wymienionym w piśmie.

Otrzymują:

- Adresat
- Andrzej Duda – Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej
- Mateusz Morawiecki – Prezes Rady Ministrów
- Zbigniew Ziobro – Minister Sprawiedliwości, Prokurator Generalny
- Mirosław Przybylski – Dyrektor Departamentu Wykonania Orzeczeń i Probacji
- Marek Hibner – Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych
- Bogdan Świączkowski – Prokurator Krajowy
- Ernest Bejda – Szef Centralnego Biura Antykorupcyjnego
- Małgorzata Gersdorf – Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego
- Krystyna Pawłowicz – Członek Krajowej Rady Sądownictwa
- Adam Bodnar – Rzecznik Praw Obywatelskich
- Ryszard Murat – Prezes Krajowego Sądu Obywatelskiego, 04-852 Warszawa, ul Patriotów 247
- Danuta Anna Przywara – Helsińska Fundacja Praw Człowieka
- Draginja Nadaždin – Amnesty International Polska

W załączeniu:

1. Informacja publiczna Sądu Okręgowego w Tarnowie (doręczona 10 stycznia 2018 r.),

2. Informacja publiczna Sądu Rejonowego w Bochni (doręczona 26 stycznia 2018 r.),
3. Informacja publiczna Sądu Okręgowego w Elblągu (doręczona 19 stycznia 2018 r.),
4. Informacja publiczna Sądu Rejonowego w Ostródzie (doręczona 24 stycznia 2018 r.),
5. [I Cz 94/13 - postanowienie z uzasadnieniem Sąd Okręgowy w Elblągu z 2013-02-28,](#)
6. [Uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 r., III CZP 23/06.,](#)
7. Akt Nominacyjny Sędziego Pokoju z dnia 27 stycznia 2018 r. powołania Grzegorza Niedźwieckiego na funkcję Sędziego Pokoju Krajowego Sądu Obywatelskiego,
8. Podstawowe informacje na temat Krajowego Sądu Obywatelskiego (wyciąg z Regulaminu KSO),
9. Zasada prawdy i jej ograniczenia,
10. Zasada praworządności.

